

COLLEEN
HOOVER

Hopeless

Fără speranță

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

București, 2017

Sâmbătă, 28 octombrie 2012

7:29 p.m.

Mă ridic și privesc patul, ținându-mi respirația de teama sunetelor care-mi urcă din adâncul pieptului.

N-o să plâng.

N-o să plâng.

Lăsându-mă ușor în genunchi, îmi pun mâinile pe marginea patului și-mi trec degetele peste stelele galbene revărsate pe fundalul albastru-închis al cuverturii. Fixez cu privirea stelele, până când încep să se înțețoșeze din cauza lacrimilor care-mi înnegrează vederea.

Închid ochii, strâns, și-mi îngrop fața în moliciunea patului, umplându-mi pumnii cu faldurile mototolite ale păturii. Umerii încep să-mi tremure, fiindcă hohotele pe care m-am străduit să le țin în frâu îmi izbucnesc cu violență. Dintr-o singură mișcare iute, mă ridic, tip și smulg pătura de pe pat, azvărind-o cât colo prin cameră.

Strâng din pumni și caut înnebunită în jur altceva de aruncat. Înșfac pernele de pe pat și le arunc în imaginea reflectată de oglindă a unei fete pe care n-o mai recunosc. Privesc cum fata din oglindă se holbează la mine, hohotind jalnic. Slăbiciunea din lacrimile ei mă înfurie. Ne repezim una spre cealaltă, până când pumnii ni se izbesc de sticlă, spărgând oglinda. Urmăresc cu privirea milioanele de cioburi sclipitoare căzând pe covor.

Apuc de margini măsuța pentru toaletă și-o împing într-o parte, scoțând un alt tipărt de prea multă vreme zăgăzuit. Când măsuța ajunge să zacă pe spate, îi smulg sertarele și împrăștii conținutul prin cameră, rotindu-mă și aruncând și izbind cu picioarele tot ce-mi iese în cale. Mă agăț de draperiile de un albastru pur și le smucesc până când se rupe tija galeriei, și ele cad în jurul meu. Mă întind spre cutiile stivuite până sus într-un colț și, fără să știu

măcar ce e în ele, o iau pe cea de deasupra și o arunc de perete cu toată forța pe care și-o poate permite statura mea de un metru șaizeci.

— Te urăsc! urlu din răsputeri. Te urăsc, te urăsc, te urăsc!

Arunc cu orice văd în fața ochilor în orice văd în fața ochilor. Ori de câte ori deschid gura să țip, simt gustul sărat al lacrimilor care-mi șiroiesc pe obraji.

Deodată, din spate mă cuprind brațele lui Holder, și mă strâng până când nu mai pot să mă mișc. Mă smucesc și mă scutur, și țip în continuare, până când acțiunile mele ajung să nu mai fie gândite. Sunt doar reacții.

— Încetează, îmi zice el calm la ureche, deloc dispus să-mi dea drumul.

Îl aud, dar mă prefac că nu. Sau, pur și simplu, că nu-mi pasă. Mă zbat mai departe în strânsoarea lui, însă el nu face decât să și-o înțească.

— Nu mă atinge! urlu din adâncul plămânilor, încigându-mi ghearele în brațele lui.

Nici aşa nu-l tulbur.

Nu mă atinge. Te rog, te rog, te rog.

Vocea firavă îmi reverberează prin minte și, imediat, mă las moale în brațele lui. Sunt tot mai slabă, pe măsură ce lacrimile îmi devin tot mai puternice, mistuindu-mă. Ajung să nu mai fiu decât un recipient pentru lacrimile care nu contenesc să se reverse.

Sunt slabă, și-i permit lui să învingă.

Holder își slăbește strânsoarea și-și punе mâinile pe umerii mei, după care mă întoarce cu fața spre el. Nu sunt în stare nici măcar să-l privesc. Mă preling la pieptul lui, epuizată și înfrântă, apucându-l strâns cu amândouă mâinile de tricou, și hohotesc, cu obrazul lipit de inima lui. Mă prinde cu o mână de ceafă și-și coboară buzele spre urechea mea.

— Sky, îmi zice, cu o voce hotărâtă și rece. Trebuie neapărat să pleci de-aici. Imediat.

Sâmbătă, 25 august 2012

11:50 p.m.

Acum două luni...

Aș vrea să cred că, în majoritatea lor, hotărârile pe care le-am luat de-a lungul celor șaptesprezece ani ai mei au fost inteligente. Sper ca inteligența să se măsoare după greutate, iar cele câteva hotărâri tâmpite să atârnă mult mai puțin în balanță decât cele inteligente. Dacă așa o fi, atunci am nevoie să iau o grămadă a naibii de mare de hotărâri deștepte mâine, fiindcă faptul că-l strecoar pe Grayson pe fereastra dormitorului meu pentru a treia oară pe luna asta apăsa destul de greu pe talerul celor tâmpite. Cu toate astea, unica măsurătoare precisă a nivelului de stupiditate al unei decizii o dă timpul... motiv pentru care presupun că va trebui să aștept și să văd dacă voi fi prinsă, înainte de a adjudeca licitația.

În ciuda aparențelor, *nu* sunt o desfrânată. Astăzi, desigur, dacă nu cumva definiția desfrânerii s-ar întemeia pe faptul că mă pup cu o sumedenie de tipi, indiferent de lipsa mea de atracție față de ei. În cazul acesta, s-ar putea găsi temei pentru argumentații.

— Mai repede, mimează din buze Grayson de dincolo de fereastra închisă, evident iritat de faptul că nu mă grăbesc deloc.

Desfac închizătoarea și ridic fereastra cu cât mai puțin zgromot posibil. O fi Karen un părinte mai neconvențional, dar când vine vorba despre băieți strecuărăți pe fereastra dormitorului la miezul nopții, devine mama tipică, dezaprobatore.

— Taci, ii șoptesc.

Grayson se ridică în mâini și-și saltă un picior peste pervaz, apoi se strecoară în camera mea. E un avantaj faptul că ferestrele de pe partea asta a casei sunt la doar un metru deasupra solului: e

aproape de parcă aș avea o ușă a mea. La drept vorbind, probabil că eu și Six ne-am folosit ferestrele ca să intrăm și să ieșim în și din casele fiecareia mai mult decât ușile în sine. Karen a ajuns să se obișnuiască într-atât cu asta, încât nici nu mai întreabă de ce am fereastra deschisă în majoritatea timpului.

Înainte să trag draperia, arunc o privire spre fereastra camerei lui Six. Îmi face semn cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, îl trage de braț pe Jaxon, care tocmai se strecoară în dormitorul ei. De îndată ce se vede ajuns în siguranță înăuntru, el se întoarce și scoate capul pe fereastră.

— Ne întâlnim la camioneta ta peste o oră, îi transmite, într-o șoaptă sonoră, lui Grayson.

Apoi, închide fereastra lui Six și trage draperiile.

Eu și Six suntem ca siamezele de când s-a mutat ea în casa vecină, acum patru ani. Ferestrele camerelor noastre sunt față în față, fapt care s-a dovedit extrem de convenabil. Totul a început într-un mod destul de nevinovat. Când aveam paisprezece ani, mă strcuram noaptea în camera ei, șterpeleam înghețată din congelator și stăteam să vedem filme. La cincisprezece, începeam să strcurăm și băieți *cu care* să mâncăm înghețată și să vedem filme. După ce am trecut de șaisprezece, înghețata și filmele au cedat întăietatea băieților. Acum, la șaptesprezece, nici măcar nu ne mai sinchisim să ne părăsim dormitoarele decât *după* ce pleacă băieții acasă. Abia atunci înghețata și filmele revin în prim-plan.

Six își schimbă iubiții aşa cum schimb eu mărcile înghețatelor. În prezent, marca ei preferată pe luna asta e Jaxon. A mea e Rocky Road¹. Grayson și Jaxon sunt cei mai buni prieteni, tocmai acesta fiind motivul pentru care am ajuns eu să mă cuplez cu Grayson. Când marca preferată a lunii pentru Six are un bun prieten cu înfățișare ispititoare, ea are grija să-l strecoare în preferințele mele. Iar Grayson e, categoric, ispititor. Are, fără discuție, un corp superb, părul perfect răvășit, ochi negri pătrunzători... tot tacâmul. Majoritatea fetelor pe care le cunosc s-ar simți privilegiate fie și numai să se afle în aceeași încăpere cu el.

¹ Tip de înghețată de cacao, de obicei cu alune și jeleu. Alteori poate conține miez de nucă pisat, migdale sau fulgi de ciocolată.

Mare păcat că *nu* e valabil și pentru mine.

Trag draperiile și fac stânga-mprejur, la timp să-l vad pe Grayson la doar câțiva centimetri de fața mea, pregătit să înceapă spectacolul. Îmi cuprinde obrajii în palme și mă fulgeră cu zâmbetul lui doborător.

— Salut, frumusețe, îmi zice.

Nici nu-mi mai dă ocazia să-i răspund: buzele lui le întâlnesc pe-ale mele, într-o introducere pripită. Continuă să mă sărute în timp ce se descalță. Se descotorosește de pantofi fără cel mai mic efort, pe măsură ce ne îndreptăm amândoi spre pat, cu gurile încă strivite una de cealaltă. Ușurința cu care le face pe amândouă simultan e impresionantă și tulburătoare. Mă dirijează cu încetul spre pat.

— Ai încuiat ușă?

— Du-te să mai verifici o dată, îi zic.

Mă pupă la repezelă pe buze înainte de a sări să se asigure că ușă e încuiată. Am reușit în cei treisprezece ani de conviețuire cu Karen să nu fiu pedepsită niciodată; nu vreau să-i dau vreun motiv de a începe acum. Împlinesc optspreezece peste câteva săptămâni, dar chiar și-atiunci, mă îndoiesc că-și va modifica principiile părințești, cătă vreme locuiesc sub acoperișul ei.

Nu zic că principiile ei părintești ar fi greșite. Ci doar... extrem de contradictorii. A fost strictă de când o știu. N-am avut niciodată acces la internet, telefoane mobile, și nici măcar televizor, deoarece ea crede că tehnologia reprezintă rădăcina tuturor relelor din lume. Cu toate astea, e extrem de îngăduitoare în alte privințe. Îmi dă voie să ies cu Six ori de câte ori vreau, atât timp cât știe unde sunt. Nici măcar oră limită de ajuns acasă n-am. Totuși, n-am întins coarda prea mult, aşa că e posibil să am o oră limită, și doar să nu-mi dau seama de existența ei.

N-o deranjează dacă înjur, chiar dacă mi se-ntâmplă rareori. Îmi permite chiar să beau vin la masa de seară, din când în când. Vorbește cu mine mai degrabă ca o prietenă decât ca o mamă (chiar dacă m-a adoptat, acum treisprezece ani) și a reușit cumva să mă facă să fiu (aproape) total sinceră cu ea în privința a tot ce se petrece în viața mea.

Cu ea, nu există cale de mijloc. Ori e extrem de îngăduitoare, ori extrem de strictă. E ca o conservatoare liberală. Sau o liberală conservatoare. Oricum ar fi, e greu să-o intuiști, motiv pentru care am și încetat să încerc de ani buni.

Singura temă pe care ne-am dat vreodată cap în cap de-a bine-lea a fost cea referitoare la școala de stat. Ea m-a ținut cu profesori la domiciliu toată viața (școala de stat e o altă rădăcină a răului), iar eu am tot implorat-o să mă înscrive de când mi-a implantat Six ideea în minte. Mi-am depus cereri de înscriere la mai multe facultăți și simt că aş avea șanse mai bune să ajung la una dintre preferatele mele dacă aş putea adăuga la dosar și câteva activități extrașcolare. După luni de neîncetate rugăminte din partea mea și-a lui Six, Karen a cedat, în fine, și mi-a permis să mă înscrui în ultimul an de liceu. Puteam să adun suficiente puncte ca să obțin diploma de absolvire în cadrul programului meu de învățământ la domiciliu peste doar vreo două luni, însă o părticică din mine și-a dorit totdeauna să cunoască viața de adolescentă normală.

Evident, dacă fiști că Six avea să plece în străinătate în cadrul unui schimb de experiență școlar chiar în săptămâna care trebuia să fie prima din ultimul nostru an de liceu împreună, n-ai mai fi mers pe ideea școlii de stat. Cu toate astea, sunt inadmisibil de încăpățânată, și mai bine mi-aș fi înfipat singură furculiță în podul palmei, decât să-o anunț pe Karen că m-am răzgândit.

Am încercat să evit gândurile referitoare la faptul că n-o voi avea pe Six lângă mine anul acesta. Știu că de mult speră ea ca schimbul de experiență să dea roade, însă latura mea egoistă nădăjduia de fapt să nu fie aşa. Ideea că va trebui să intru pe ușile alea fără compania ei mă îngrozea. Totuși, mi-am dat seama că despărțirea noastră era inevitabilă, și că atât mi-a fost până să fiu forțată să intru în lumea reală, în care trăiesc și alții oameni, nu numai Six și Karen.

Inexistentul meu acces la lumea reală a lăsat un loc total liber pentru cărți, și nu e deloc sănătos să trăiești pe un tărâm al poveștilor cu final fericit. Lectura mi-a mai făcut cunoștință și cu ororile (posibil excesiv dramatizate) ale liceelor, cu prima zi de școală, și găștile, și fetele rele. Nu mi-a fost de folos nici faptul că, din ceea ce spune Six, am deja o anumită reputație, doar fiindcă sunt asociată cu ea.

Six nu are antecedente prea favorabile în privința castității, și se pare că nici câțiva dintre băieții cu care mi-am făcut eu de cap nu au antecedente prea favorabile în privința discreției. O astfel de combinație ar putea duce la o primă zi de școală extrem de interesantă.

Nu că mi-ar păsa de asta. Nu m-am înscris la liceu ca să-mi fac prieteni, sau ca să impresionez pe cineva, așa că, atât timp cât reputația mea neîntemeiată nu-mi stânjenește atingerea scopului final, o să mă împac cu ea cât se poate de bine.

Sper.

Grayson se întoarce spre pat, după ce s-a asigurat că ușa camerii mele e închisă, și-mi expediază un zâmbet seducător.

— Ce-ai zice despre un mic striptease? mă întrebă.

Își leagănă șoldurile și-și ridică tricoul, centimetru cu centimetru, scoțându-și la iveală pachetul de mușchi abdominali clădiți cu mare trudă. Încep să constat că are grija să și-i arate în orice ocazie posibilă. E, în mare măsură, tipul de băiat rău, absorbit de sine.

Izbucnesc în râs când își învârtește tricoul pe deasupra capului și apoi îl azvârle în mine, după care se prelinge din nou deasupra mea. Își strecoară mâna pe după cea fa mea, trăgându-mă spre el astfel încât să fiu cu gura în poziția dorită.

Prima dată când s-a furiașat Grayson în camera mea a fost acum un pic mai mult de-o lună, și mi-a pus clar în vedere, de la început, că nu e în căutarea unei relații de durată. Eu i-am pus clar în vedere că nu sunt în căutarea *lui*, așa că, în mod firesc, ne-am văzut de treabă imediat. Desigur, el va fi unul dintre puținii mei cunoscuți de la școală, și mă îngrijorează gândul că ar putea strica tot ce-am avut bun până acum: adică absolut nimic.

E aici de mai puțin de trei minute, și deja și-a vârât mâna pe sub tricoul meu. Cred că nu greșesc dacă afirm că n-a venit pentru o conversație interesantă. Buzele i se mută de pe gura mea, preferându-mi gâtul, așa că profit de răgaz ca să inspir adânc și să încerc din nou să simt ceva.

Orice.

Îmi fixez privirea pe stelele din plastic fosforescent lipite pe tavan deasupra patului, vag conștientă de faptul că buzele i s-au

strecurat tiptil spre pieptul meu. Sunt șaptezeci și șase. Stelele, adică. Știu astă pentru că, în ultimele câteva săptămâni, am avut timp berechet ca să le număr, în vreme ce înduram aceleași cazne. Întinsă pe pat, într-o insesizabilă lipsă de reacție, cu Grayson explorându-mi față și gâtul, câteodată și pieptul, cu buzele lui curioase, extrem de excitate.

De ce, dacă tot nu mă atrage, îl las să-și facă de cap?

N-am avut niciodată vreun cât de mic contact la nivel emoțional cu tipii cu care m-am întâlnit. Sau, mai degrabă, cu tipii care s-au întâlnit cu *mine*. Din nefericire, în general a fost ceva unilateral. Un singur tip a ajuns aproape de a-mi provoca o reacție fizică sau emoțională, o singură dată, dar s-a dovedit până la urmă că era doar o amăgire auto-provocată. Se numea Matt, și am ajuns să fim împreună timp de aproape o lună, până când nu i-am mai putut suporta idiosincraziile. Cum ar fi, că refuza să bea apă îmbuteliată dacă nu avea un pai. Sau felul în care-i fremătau nările imediat înainte să se aplete spre mine ca să mă sărute. Sau tonul pe care spunea „Te iubesc”, după doar trei săptămâni de când ne declaraserăm ca fiind o pereche.

Mda. Asta, ultima, a pus capac. Pa-pa, Matty, băiete.

Am analizat de multe ori, în trecut, împreună cu Six, lipsa mea de reacție fizică față de băieți. O vreme, ea chiar a bănuit că aş fi gay. După o foarte scurtă și stânjenitoare partidă de sărutat între noi, „pentru testarea teoriei”, pe când aveam șaisprezece ani, am ajuns amândouă la concluzia că nu e cazul. Nu e vorba că nu mi-ar plăcea să mă giuguiesc cu băieții. Ba îmi place; altfel, n-ăs mai face-o. Doar că nu-mi place din aceleași rațiuni ca ale altor fete. N-am simțit niciodată că plutesc. N-am avut fluturi în stomac. De fapt, însăși ideea de a fi dată pe spate de cineva îmi e străină. Adevaratul motiv pentru care-mi place să mă giuguiesc cu băieții este, pur și simplu, acela că să mă simt întru totul confortabil de insensibilă. Sunt situații precum cea în care mă aflu chiar în clipa asta, cu Grayson, când îmi face placere să-mi deconectez creierul. Pur și simplu, se oprește din funcționare, și-mi place senzația.

Privirea mi-e concentrată asupra celor șaptesprezece stele ale sfertului din dreapta sus din mănușchiul de pe tavanul meu, când

deodată mă trezesc brusc la realitate. Mâinile lui Grayson s-au aventurat mai departe decât le-am permis până acum, și devin repede conștientă de faptul că mi-a descheiat nasturii de la blugi, iar degetele lui își fac de lucru pe lângă tivul chilotilor mei din bumbac.

— Nu, Grayson, îi șoptesc, îndepărându-i mâna.

Și-o retrage cu un geamăt de protest, după care-și înfundă fruntea în perna mea.

— Haide, Sky...

Îi simt răsuflare greoaie în cefă. Își lasă greutatea pe brațul drept și mă privește de sus, încercând să mă zăpăcească de cap cu zâmbetul lui.

V-am spus cumva că sunt imună la zâmbetul lui irezistibil?

— Cât timp ai de gând să-mi săi așa cu asta? mă întrebă, strecându-și mâna peste abdomenul meu și furișându-și din nou vârfurile degetelor pe sub blugi.

Mi se face pielea ca de găină.

— S-o țin așa cu ce? îl întreb, încercând să ies de sub el.

Se ridică în mâini și mă privește ca pe o ignorantă.

— Cu jocul de-a „fata cuminte” în care încerci să mă atragi.

Mi-a ajuns, Sky. Hai să-o facem odată.

Ceea ce mă reduce cu gândul la faptul că, în pofida credinței populare, eu *nu* sunt o desfrânată. N-am avut niciodată relații sexuale cu vreunul dintre băieții cu care am flirtat, aici incluzându-și pe actualmente bosumflatul Grayson. Îmi dau seama că lipsa mea de reacție pe plan sexual ar putea, probabil, să-mi faciliteze pe plan emoțional întreținerea unor astfel de relații cu parteneri întâmplători. Cu toate asta, sunt conștientă și de faptul că ar putea reprezenta adeveratul motiv pentru care n-ar *trebui* să am relații sexuale întâmplătoare. Știu că, de îndată ce aş trece granița asta, zvonurile despre mine ar înceta să fie doar zvonuri. Vor deveni toate realități. Iar ultimul lucru pe care mi-l-aș putea dori e ca tot ce spune lumea despre mine să capete validitate. Presupun că pot să-mi trec pe răboj cei aproape opt-sprezece ani de virginitate până la încăpătânarea absolută.

Pentru prima oară în cele zece minute de când e el aici, remarc miroslul de alcool pe care-l emană.

— Ești beat, îi zic, proptindu-mi mâna în pieptul lui și împingându-l. Doar ți-am spus să nu mai vii aici beat.

Se rostogolește într-o parte de pe mine, iar eu mă ridic ca să-mi închei pantalonii și să-mi trag tricoul la loc. Mă liniștește gândul că e beat. Sunt mai mult decât dornică să-l văd plecat.

Se ridică în capul oaselor pe marginea patului și mă apucă de mijloc, trăgându-mă spre el. Mă încolăcește cu brațele și-și lasă capul pe abdomenul meu.

— Scuză-mă, îmi zice, numai că te vreau atât de mult, încât nu cred că mai putea să vin aici vreodată, dacă nu mă lași să te am.

Își coboară mâinile și mă prinde de fese, după care-și apasă buzele pe portiunea de piele dintre tricoul și blugii mei.

— Atunci, nu mai veni, ripostez, dându-mi ochii peste cap și îndepărându-mă de el.

Pornesc spre fereastră. În clipa în care trag draperia într-o parte, Jaxon deja ieșe pe fereastra camerei lui Six. Cumva, am reușit amândouă să comprimăm vizita asta de o oră în numai zece minute. Mă uit la Six, iar ea îmi răspunde cu prea-cunoscuta ei privire de „e timpul pentru o nouă marcă”.

Iese și ea pe fereastră în urma lui Jaxon și vine spre mine.

— Și Grayson e beat?

Fac semn că da.

— Mangă, îi răspund.

Mă întorc și-l privesc pe Grayson, care s-a întins pe spate, fără să înțeleagă că nu mai e bine-venit aici. Mă duc spre pat și-i ridic tricoul, pe care i-l arunc în față.

— Pleacă, îi zic.

Își ridică privirea spre mine, ridicând dintr-o sprânceană, după care, când vede că nu glumesc, se ridică în silă de pe pat. Se încalță, cu mutra bosumflată a unui țânec de patru ani. Mă dau deoparte, făcându-i loc să iasă.

Six așteaptă ca Grayson să elibereze spațiul ferestrei, după care se cără înăuntru, chiar în timp ce unul dintre ei mormăie cuvântul „curve”. Odată ajunsă înăuntru, Six își dă ochii peste cap, după care se întoarce și ieșe pe jumătate pe fereastră.

— Ce nostrim, suntem curve din cauză că *nu* ne-am tras-o cu voi. Dobitoilor.

Închide fereastra și vine spre pat, trântindu-se pe el cu mâinile la ceafă.

— Uite cum s-a mai dus unul!

Izbucnesc în râs, dar hohotele îmi sunt întrerupte brusc de o bătaie puternică în ușă. Mă duc imediat să descui, după care mă dau deoparte, făcându-i loc lui Karen să dea buzna înăuntru. Instinctele ei materne nu m-au dezamăgit. Își rotește frenetic privirea prin cameră, până când o zărește pe Six întinsă pe pat.

— Fir-ar să fie, exclamă, răscindu-se pe călcăie spre mine – se încruntă și-și propește mâna în șold. Aș fi putut să jur că am auzit voci de băieți aici.

Mă îndrept spre pat, străduindu-mă să-mi ascund senzația de panică totală care-mi străbate întregul corp.

— Și pari să fii dezamăgită *tocmai* din cauză că..., zic.

Pur și simplu, nu-i înțeleg deloc reacțiile în anumite cazuri. Cum am spus și mai devreme: *contradictorii*.

— Împlinești optșprezece ani peste o lună. Încep să nu mai am când să te pedepsesc, pentru prima oară în viață. Ar fi cazul să fac și tu ceva mai multe boacăne, puștoaico!

Răsuflu ușurată, observând că glumește. Ea nici măcar nu bănuiește că fata ei s-a lăsat pipăită doar cu cinci minute mai devreme, chiar în camera asta, ceea ce mă face să mă simt aproape vinovată. Inima îmi bate atât de zgomotos în piept, încât mă tem că ar putea să-o audă.

— Karen? o aud pe Six, din spatele meu. Dacă asta te face să te simți mai bine, tocmai ne-am giuguit cu doi frumușei, dar le-am dat papucii imediat înainte să vii tu, din cauză că erau beți.

Îmi pică brusc falca și mă întorc spre Six, săgetând-o cu o privire care sper să-i dea de înțeles că sarcasmul ei nu e deloc amuzant atunci când spune *adevărul*.

Karen izbucnește în râs.

— Ei bine, poate că mâine seară o să vă aduceți niște băieți drăguți care să fie și *treji*.

Nu-mi mai fac griji: acum, Karen n-are cum să-mi mai audă bătaile inimii, din cauză că s-au oprit de tot.

— Băieți treji, hm? Cred că pot să aranjez ceva, ii dă replica Six, făcându-mi cu ochiul.

— Rămâi aici peste noapte? o întreabă Karen, îndreptându-se spre ușă.

Six ridică din umeri.

— Cred c-o să stăm la mine în seara asta. E ultima săptămână pe care-o mai petrec în patul meu, până peste şase luni. Plus că-l avem pe Channing Tatum la televizor.

Întorc privirea spre Karen, și văd ce urmează.

— Nu, mamă, ii zic, pornind spre ea, dar deja ii văd umezeala adunându-se în ochi. Nu, nu, nu!

Până să ajung la ea, e prea târziu. Bocește. Dacă există un lucru pe care nu-l suport, atunci e plânsul. Nu numai pentru că-mi stărnește emoțiile, ci și din cauză că mă irită al naibii de mult. Și e stânjenitor.

— Încă o dată, zice, repezindu-se spre Six.

Deja a îmbrățișat-o de nu mai puțin de zece ori pe ziua de azi. Aproape mi se pare mai întristătă decât mine de ideea că Six o să plece peste câteva zile. Six ii acceptă dorința celei de-a unsprezecea îmbrățișări și-mi face cu ochiul peste umărul lui Karen. Practic, sunt nevoie să le desprind cu forță, doar ca s-o văd pe Karen plecată din camera mea.

Se duce spre ușă, dar se mai întoarce pentru o ultimă replică.

— Sper să-ți găsești un italian sexy, ii zice lui Six.

— Ar fi cazul să găsesc mai mulți, i-o trântește Six, fără să clipească.

După ce se închide ușa în urma lui Karen, mă răsucesc pe călăcie și mă arunc în pat, trăgându-i lui Six un pumn în braț.

— Mare *javră* mai ești, ii zic. N-a fost deloc amuzant. Am crezut că m-a prins.

Ea izbucnește în râs, mă apucă de mâna, apoi se ridică.

— Hai. Am cumpărat Rocky Road.

Nu e nevoie să-mi spună de două ori.

Luni, 27 august 2012

7:15 a.m.

Am tot stat să mă gândesc dacă să alerg sau nu în dimineața asta, dar până la urmă am ajuns să-mi prelungesc somnul, în loc de alergat. Alerg în fiecare zi, cu excepția duminicilor, dar mi s-a părut anapoda să mă trezesc și mai devreme azi. Prima zi de școală înseamnă, prin ea însăși, o tortură suficientă, aşa că m-am hotărât să-mi amân alergarea până după ore.

Din fericire, am mașina mea de cam un an deja, deci nu depinde decât de mine ca să ajung la timp la școală. Și nu numai că am ajuns la timp, dar și cu trei sferturi de oră mai devreme. Mașina mea e a treia din toată parcarea, aşa că măcar mă aleg cu un loc bun.

Îmi folosesc timpul rămas ca să văd dotările sportive din apropierea parcării. Dac-o fi să dau probă pentru lotul de atletism, cel puțin să știu unde să mă duc. Pe lângă asta, doar n-o să stau așa, în mașină, timp de o jumătate de oră, numărând minutele.

Când ajung la pistă, îl văd pe un tip alergând de partea cealaltă, dând ture, aşa c-o tai direct spre tribune. Mă aşez pe gradena situată cel mai sus și-mi studiez noul mediu înconjurător. De aici, de sus, pot să văd întreaga suprafață a școlii întinzându-se în fața mea. Nu mi se pare nici pe departe atât de mare, sau de intimidantă, pe cât mi-o imaginase. Six îmi schițase de mâna o hartă, și chiar îmi notase și câteva indicații, aşa că-mi scot foaia din ghiozdan și-o examinez pentru prima oară. Cred că ea exagerează cu amabilitățile, deoarece se simte vinovată pentru că mă părăsește.

Privesc școala și terenurile ei, apoi din nou harta. Pare destul de simplu. Sălile de clasă, în clădirea din dreapta. Sala de mese, în stânga. Pista și terenul pentru atletism, în spatele sălii de sport. Lista cu indicațiile ei e lungă, aşa că încep să-o citesc.